

Genesa - Lecția 7

Turnul Babel: un nume legat de cărămizi și smoală

Gen. 10:1 – 11:9; de citit: Genesa 9-11

„Haidem! Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume” (11:4)

SCOPUL LECȚIEI

- ✓ Să încercăm să lămurim conceptul „facerii unui nume” în lumina primelor unsprezece capitole din Genesa.
- ✓ Să ne punem în mod serios întrebarea apartenenței noastre la una sau cealaltă dintre cele două comunități.

În capitolul 10, găsim trei linii genealogice: urmașii lui Iafet (1-5), urmașii lui Ham (6-20) și urmașii lui Sem (21-32). O simplă observare a proporțiilor textului alocat fiecărei linii genealogice ne ajută să înțelegem că accentul cade pe *urmașii lui Ham* (10:6-20) și că, prin aceasta, se continuă, de fapt, istoria din capitolul precedent, urmând apoi descendenții lui Sem (21-32). Ca proporție, textul care îi vizează pe urmașii lui Iafet este mult mai restrâns (2-5), aproape neglijabil. Având deja experiența interpretării genealogiilor din capitolele 4 și 5, putem presupune că și în cele din 10:1-32 este bine să urmărim prin ce anume este întreruptă monotonia înșirărilor de neamuri. În genealogia lui Iafet, găsim comentariul din versetul 5: „De la ei se trag popoarele din țările neamurilor de pe malul mării, după ținuturile lor, după limba fiecăruia, după familiile lor, după semințiile lor”. În mod evident, comentariul ține cont de realitatea pe care a adus-o în existență evenimentul Babel, care urmează să fie narat în capitolul următor. Același lucru este subliniat și de versetele 20 și 32. Observația ne obligă să ne întrebăm *de ce a fost inclusă aici spița de neam a fiilor lui Noe și cum anume pregătește ea evenimentul turnului Babel*, la care face referire în mod implicit. Răspunsul îl găsim în genealogia lui Ham, atunci când o comparăm cu cea a lui Sem.

Întrebări:

1. Așa cum am văzut deja în genealogiile din cap. 4, autorul inserează în texte câteva comentarii care ne ajută să înțelegem perspectiva lui Dumnezeu asupra vieții acestor oameni. Citește lista de nume din cap. 10:1-32 și identifică fiecare din aceste comentarii ale autorului. Care ți se par cele mai semnificative?
2. Ai putea să faci o paralelă între genealogia lui Cain (4:17-24) și genealogia lui Ham (10:6-20)?
3. Să ne aducem aminte că Moise a scris Genesa pentru generația aflată în apropierea țării Canaan pentru a o cuceri. Genealogia cărui fiu al lui Noe –

Sem, Ham și Iafet – este mai relevantă, din această perspectivă a contextului scrierii cărții?

4. Citind aceste genealogii, care este impresia ta legată de gradul în care oamenii care au trăit “după potop” au învățat “lecția” primită de părinții lor?
5. Când citim relatarea construirii turnului Babel, Dumnezeu pare că Se grăbește să strice jocul pe care omul tocmai l-a descoperit. Așa să fie oare? Oare ce să-L fi neliniștit pe Cel care zice și se face, poruncește și ce poruncește ia ființă? Ce l-a supărat pe Dumnezeu din ceea ce făceau ei?
6. Este încurcarea limbilor un act de răzbunare din partea lui Dumnezeu sau o măsură de har din partea Lui? Cum vă argumentați răspunsul?
7. În primele 11 capitole din Genesa, ne-am focalizat pe conceptul „facerii unui nume”. Care sunt concluziile tale cu privire la ce înseamnă să îți faci un nume? Ce decizii ai luat pentru viața ta pornind de la aceste capitole?

Provocare:

„Domnul S-a pogorât să vadă cetatea și turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: «Iată, ei sunt un singur popor, și toți au aceeași limbă; și iacă de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedeca să facă tot ce și-au pus în gând»” (Gen. 11:5-6, s.n.). Dar, de fapt, ce-și puseseră ei în gând? Nu cumva să facă singurul lucru pe care-l poate face omul înstrăinat de Dumnezeu: să-și lege numele de cărămizile și de smoala realizărilor lui culturale; de locuirea în corturi și de păzirea vitelor, de făurirea uneltelor de aramă și fier; de alăută și caval; de vitejie și vânătoare; de cetăți și turnuri ale căror vârfuri să ajungă până la cer? Și Domnul, văzând că, în încăpățânarea lor, nimic nu i-ar putea împiedeca să-și îplinească dorința, le-a încurcat limbile, dar dintr-o răutăcioasă răzbunare, ci ca o expresie ultimă a revărsării harului Său. Dumnezeu n-a putut să-l vadă pe cel creat după chipul și asemănarea Sa, pe cel căruia i-a dat harul să-și lege numele de Făcătorul și de Susținătorul Universului, coborându-se până acolo, încât să-și lege numele de cărămizi și de smoală.

Nici noi nu suntem mult diferiți de cei din Câmpia Șinearului. Aplecați cu fruntea în țărână, pierdem din vedere perspectiva veșniciei și tindem să ne mulțumim cu ceea ce se mulțumiseră cei de atunci. Ce mare har ca Dumnezeu să intervină din când în când în viețile noastre și să ne strice jucăriile, să ne încurce planurile, dându-ne astfel ocazia reevaluării scopurilor mărunte care ne trag în jos, care ne îndepărtează de Dumnezeu și de planurile Lui. Ai putea să-ți aduci aminte de o astfel de situație și să recunoști în ea mâna bună a lui Dumnezeu?